

РЕШЕНИЕ

№ 788

гр. София, 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 16.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **2363** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 от АПК във връзка с чл.1 от ЗОДОВ.

Делото е образувано по искова молба на [фирма] срещу Национална агенция за приходите (НАП) за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди - заплатено адвокатско възнаграждение във връзка с наказателно постановление № F 359453/23.11.2017г., издадено от зам.директор на ТД на НАП - С., отменено при съдебното му обжалване.

Ищецът [фирма] иска съдът да уважи предявения иск като основателен и доказан и да постанови решение, с което да осъди НАП да изплати обезщетение по административнонаказателното дело за понесени от него имуществени вреди, изразяващи се в заплатени адвокатски възнаграждения за съдебно обжалване пред СРС и пред АССГ на НП, признато за незаконосъобразно. Намира за доказано, че платените адвокатски възнаграждения са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразно НП. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира разноски, като представя списък на разноските.

Ответникът НАП иска да бъде отхвърлен иска като неоснователен и недоказан. Прави възражение срещу адвокатския хонорар. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът изразява становище за уважаване на иска—частично, по справедливост.

По фактите:

На ищеца е издадено Наказателно постановление (НП) № F 359453/23.11.2017г.на

Зам. Директора на ТД на НАП-С., отменено с решение 96565/17.04.2019г., постановено на нахд № 17348/2018г. на СРС, оставено в сила с решение № 6937/15.11.2019г., постановено по кнахд № 7717/2019г. на АССГ.

При обжалването на НП пред СРС за ищеца се е явявала адв.И. от Адвокатско дружество „Р. и съдружници“ - процесуален представител на [фирма] по силата на приложени по нахд № 1418/2018г. (л.10 и л.63 от делото на СРС) адвокатско пълномощно. Видно от фактура и платежно нареждане (л.65 и 66 по делото), дружеството е заплатило за обжалване, процесуално представителство и защита срещу НП № F 359453/23.11.2017г. адвокатско възнаграждение в размер на 4 200 лв. От адвокатското дружество е изготвена жалбата срещу НП, представлявало е чрез адвокат И. ищеца по делото пред СРС в съдебните заседания, както и е подавало молби с доказателствени искания и е изложило допълнителни мотиви в писмени бележки. Ищецът е представляван от адвокат И. и при новото разглеждане на делото в СРС - нахд № 17348/2018г., където е изразил становище и след това е оспорил касационната жалба срещу решението на СРС в производството пред АССГ.

По същия начин, представляван от същото адвокатско дружество, ищецът е подал касационна жалба, оспорил е втората и в АССГ на двете касационни производства, депозирал е писмени бележки, за което е платил на това дружество за представителството там 4200 лв. съгласно фактура и платежно нареждане на л. 18 и 19 от касационното дело № 6939/2018г. на АССГ.

Като доказателства за извършените плащания към адвокатското дружество в настоящото дело и присъединените административнонаказателни дела са представени фактурите и платежните нареждания за двете плащания от по 4 200 лв. Представено е и банково удостоверение от Р. банк (л.102), че Адвокатско дружество Р. и съдружници по разплащателната си сметка е получило по 4200 лв. на 20.12.2017г. и на 27.06.2018г. с основание „обжалване, процесуално представителство НП F 359453/23.11.2017г. от [фирма]. От извлечение от аналитични регистри (л.118 и 119) е видно, че ищецът е отразил в счетоводството си направените от него разходи за платени адвокатски възнаграждения на Адвокатско дружество Р. и съдружници общо 8400 лв.

Правни изводи на съда:

Съдът намира, че искът за обезщетение е процесуално допустим, тъй като са налице предпоставките по чл.203 и следващите от АПК, чл.1 от ЗОДОВ. Ищецът твърди, че е претърпял вреди от незаконосъобразен акт наказателно постановление, издадено от орган при ответника, сочат се вреди, твърдени да са произлезли именно от това наказателно постановление. Съгласно мотивите по т. 1 от ТП № 2/19.05.2015 г. на Общото събрание на съдиите от Гражданска колегия на Върховен касационен съд на РБ, Първа и Втора колегия на Върховния административен съд на РБ, следва да се приеме, че издаването на процесното наказателно постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същото представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Не е бил налице към онзи момент (2018г.-2019г.) друг процесуален ред, по който увреденото лице би могло да предяви претенциите си

(аргумент по чл.8, ал.1 от ЗОДОВ), присъждане на разноси по административнонаказателни дела е предвидено едва с изменението на ЗАНН, обн. ДВ, бр. 94 от 2019 г. Искът е предявен срещу легитимиран ответник съгласно чл.205 от АПК. Тоест, налице са всички положителни процесуални предпоставки и не се откриват отрицателни процесуални предпоставки за водене на делото. Искът е предявен след отмяната на НП съгласно чл.204, ал.1 от АПК.

Разгледан по същество искът се явява основателен.

За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ следва да са налице три елемента на следния правопораждащ фактически състав: 1. незаконосъобразност на акт, действие или бездействие на ответника при или по повод изпълнение на административна дейност.; 2. Вреди - имуществени или неимуществени и 3. пряка причинна връзка между първия и втория елемент. Отговорността е безвиновна - аргумент от чл.4 ЗОДОВ, по което се различава от отговорността по чл.45 и сл. от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

По отношение на първия елемент - както беше посочено по-горе в решението, отмененото НП представлява властнически акт на административен орган, издаването му е санкционираща административна дейност. Тоест, налице е административен акт като част от първия елемент на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Неговата незаконосъобразност е установена с влязло в сила съдебно решение. Така първият елемент на отговорността е изпълнен.

По отношение на останалите предпоставки за ангажиране на отговорността на НАП за причинени вреди по реда на ЗОДОВ, съдът приема следното:

Безспорно ищецът е бил представляван пред СРС и пред АССГ от адвокат И. от Адвокатско дружество Р. и съдружници, като за упълномощаването са приложени пълномощни по делата пред СРС и АССГ. За заплащане на адвокатското възнаграждение по време на делата се представят съответните писмени доказателства – фактури, платежни нареждания, банково удостоверение и извлечения от счетоводните книги на ищеца. Съвкупният анализ на представените доказателства води до заключение, че адвокатско възнаграждение общо в размер на 8400 лв. е заплатено от дружеството ищец на адвокатското дружество на съответните дати, преди приключване на делото по обжалване на НП. Възнаграждението е платено за обжалване на НП, което е отменено - именно за защитата срещу това НП, преди да приключи съдебното производство пред въззивната и пред касационната инстанция. Предвид удостовереното плащане по банков път и извлечението от счетоводните книги на ищеца, е доказана претърпяна имуществена вреда, поради намаляване на имуществото на [фирма] със сумата на възнаграждението и данъкът, начислен при заплащането му.

По отношение на наличието на пряка причинно-следствена връзка между НП и изплатеното адвокатско възнаграждение, съдът се позовава на Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълкувателно дело № 2/2016 г., на Върховният административен съд на Република България - ОСС от I и II колегия на ВАС. Според същото при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ.

Що се отнася до възражението на ответника за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение същото е неоснователно тъй като договореното и

изплатено възнаграждение от 4200 лв. с включен ДДС на съдебна инстанция е в рамките на минималния определен размер съгласно чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 във връзка с чл.18, ал.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 3715 лв. без ДДС и 4458 лв. с включен ДДС. Предвид материалният интерес в размер на 109 250 лв., колкото е имуществената санкция по отмененото НП, то съгласно правилото на чл.18, ал.2 от Наредбата, стойността на имуществената санкция е определящ материален интерес за изчисляване на възнаграждението по правилата на чл.7, ал.2. Следователно, изплатеното адвокатско възнаграждение не е прекомерно, а е определено според нормативните правила за размерите му.

По тези съображения съдът намира, че следва да уважи иска за имуществени вреди в пълния предявен от ищеца размер от 8400 лв. общо за двете инстанции.

По отношение на претендираните лихви до заплащане на обезщетението, следва да се присъди законната лихва върху сумата на обезщетението от 8400 лв., считано от отмяната на НП с решението на АССГ на 15.11.2019г. до изплащане на обезщетението. По въпроса дължи ли се законна лихва върху обезщетението, представляващо адвокатско възнаграждение, претендирано по ЗОДОВ, на настоящия състав е известно наличието на противоречива практика на ВАС на РБ относно това дали тези обезщетения следва да се присъждат със законна лихва, доколкото представляват съдебни разноски, като споделя становище, че обезщетението се дължи с лихва. Следва да се има предвид, че в случая платените разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат като имуществена вреда в производство с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, по реда на глава 11 от АПК и следват изцяло режима на тези обезщетения, докато не се уреди законодателно присъждането на разноски в производствата по ЗАНН, с новата разпоредба на чл.63, ал.3, респ. 63 д от ЗАНН. Съгласно Тълкувателно решение ТР № 3 от 2005г. на тълк.д.№ 3 от 2004г. на ОСГК на ВКС, т.4, и трайната съдебна практика началният момент на забавата и съответно дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е датата на влизане в сила на решението, с което се отменят административните актове. В случая това е датата на окончателното решение на АССГ, с което се оставя в сила отмяната на НП от СРС - 15.11.2019г. и лихвата следва да се присъди оттогава.

При този изход на делото и на основание чл. 10 ал. 3 от ЗОДОВ основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените и доказани в настоящето съдебно производство разноски за държавна такса и възнаграждението за един адвокат. Видно от представените платежни документи (л.70-72 по делото) ищецът е платил по банков път държавна такса 25 лв., адвокатски хонорар в размер на 1200 лв. на адвокатското дружество, което го представлява по това дело. При съобразяване на възражението за прекомерност на ответника и съразмерно материалния размер на този иск и липсата на фактическа и правна сложност по делото, следва да бъде присъдено възнаграждението за един адвокат в размера му до 1000 лв. Следва да се присъди и платената от ищеца държавна такса – 25 лв. или общо 1025 лв. разноски по делото.

Воден от горното и на основание чл. 203 от АПК във вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК]

сума в размер на 8400 лв., представляваща обезщетение за направените разноси за адвокатско възнаграждение при съдебното обжалване на наказателно постановление № F 359453/23.11.2017г., издадено от зам.директор на ТД на НАП - С., ведно със законната лихва върху сумата на обезщетението, считано от 15.11.2019г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] сумата от 1025 лв. разноси по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: